

A kincs

Hol volt, hol nem volt, volt egy asszony és annak három fia. Olyan szegények voltak, mint a templom egerei. Néha, ha volt egy kis száraz kenyér, akkor azt olyan igazságosan osztották szét, hogy egy morzsával se volt kevesebb vagy több valamelyiküknek. De ezt a fiúk megunták. Kijelentették, hogy ők elindulnak szerencsét próbálni, hátha útközben kincsre találnak. Egy-egy tarisznyába tett az édesanyjuk egy-egy szelet száraz kenyeret, és egy-egy kulacs vizet útravalóként. Az anyjuk sírva-ríva elbúcsúzott tőlük. Azzal útra keltek.

Vándorlásuk közben találkoztak egy éhes farkassal. A két nagyobbik elmenekült, de a legkisebbik elesett.

– Mit csináljunk? – kérdezte a középső fiú.

– Én tudom! – mondta a legidősebb.

Azzal fogott egy jódarab követ és elhajította. Pont fejen találta a farkast, aki ájultan dőlt a földre. Felkelt a legkisebb fiú, aki hálásan borult testvérei nyakába, majd fojtatták útjukat. Egy sűrű erdő közepén rájuk szállt az este. Nagy tüzet raktak és lefeküdtek. Éjfél tájban vad morgásra ébredt a legkisebb és a középső fivér. Egy hatalmas medvét láttak és rémülten megbújtak egy csipkebogyó bokor mögött.

Valamit tennünk kell, hogy megmentsük a bátyánkat a medvétől, de mit? – kérdezte riadtan a legkisebb.

– Megvan! – kiáltotta a középső fiú. – Felemellek és törd le azt a lelógó ágat, ami a fejünk fölött van!

Letörték, majd az idősebb testvér elővette a bicskáját és elkezdte faragni az ágat, míg az egyik vége hegyes nem lett. Az óriás fenevad mögé lopakodott és megszúrta a bottal. A medve fájdalmas ordítás közepette, amibe az egész erdő belezengett, fejvesztve elmenekült. A nagy bömbölésre felébredt a legidősebb legény. Riadtan kérdezősködött:

– Mi történt? Mi történt?

Erre a két testvér mindent elmesélt a bátyjuknak, aki rémülten hallgatta a történeteket, és hálásan megköszönte a testvéreinek, hogy megmentették az életét. Visszafeküdtek aludni. Kora hajnalban felkeltek és falatoztak egy kicsit. Miután megették az elemózsiát, tovább indultak. Mentek mendegéltek. Hirtelen a bozótból előugrott egy hatalmas oroszlán. A legidősebb és a legkisebb fiúnak sikerült elrohannia.

– Mit tegyünk? – kérdezte féltvén testvérét a legidősebb.

– Á, én kitaláltam valamit! – mondta a legifjabb.

Tüzet csiholt és elijesztette a fogait vicsorgató vadállatot. A fivérek könnyes szemmel ölelték át egymást.

Mentek tovább. Az erdő mélyén egy takaros kunyhót fedeztek fel a sötétben. Betértek szállást kérni. Az anyóka, aki ott lakott, szívesen fogadta őket. Megvendégelte a vándorokat, akik elmesélték, hogy mi járatban vannak, és hogy mi minden történt velük eddig az útjuk során.

Erre az anyó így felelt:

– Ti már megtaláltátok az igazi kincset! Forduljatok vissza nyugodtan, hisz ti vagytok a leggazdagabbak!

A fiúk nem igazán értették az anyó szavait, de megfogadták a tanácsát, és másnap elindultak haza. Gondolataikba mélyedve bandukoltak. Egyszer a legfiatalabb testvér megszólalt:

– Ugyan nem találtunk sem ezüstöt, sem aranyat, sem gyémántot, de az igaz szeretetet igen, amit senki nem tud elvenni tőlünk, hisz a világon a legnagyobb kincs a szeretet!

Hát így történt a kincskeresés. Hazaérkezvén a testvérek boldogan ölelték magukhoz szomorkodó anyjukat. Máig is élnek, ha meg nem haltak.

Rézsó Nóra

Református Általános Iskola 4.o.

Dózsás hírek

Meseverseny

Idén harmadik alkalommal rendezte meg a Mécs László Irodalmi Társaság Nemzetközi Benedek Elek meseíró versenyt, melyre a Dózsa iskola 6. b osztályos tanulója, Forgó Vanda is pályázott Csimpi című meséjével. A 426 pályázó közül Vanda meséje is bekerült az első 32 döntős közé.

A szabad választott témák sokasága között igazi színfolt volt Csimpi, a kis gorillakölyök története. A kis állat kalandozása gyerekeknek, felnőtteknek tanulságul szolgálhat.

Forgó Vanda: Csimpi

Csimpi gorillakölyök volt. Afrikában élt a hegyekben. A szőre hosszú és fényes volt, az orra pedig csillogó fekete. Hosszú karjai a térdéig értek, és négy lábán, az ökleire támaszkodva járt. Tudott a hátsó lábain állni, mint az ember, de ezt csak ritkán tette. Egy csapat gorillával élt együtt, a papája volt a vezérük. Csimpi Apinak nevezte, de a többiek Nagyfőnöknek hívták.

Api egészen máshogy nézett ki, mint Csimpi, és nem csak azért, mert nagyobb és idősebb volt. A bundájába rengeteg ősz szőrszál vegyült, ettől a hátán a szőr ezüstösen ragyogott. Csimpi csapata néha-néha találkoztatott más gorillákkal is. A vezéreknek ugyanolyan ezüstös háta volt, mint Csimpi papájának.

Sokat töprengett rajta, miért is van így. Amikor Csimpi kicsi volt, még az anyukájával élt, Anyussal, de ahogy egyre nagyobb lett, már egyre többet volt Apival. Már a szunyókálásnál is Apinak dőlt és úgy aludtak.

Egy nap, amikor Csimpi látta, hogy Api nem alszik, megkérdezte tőle:

– Api – kezdett bele – nekem is olyan ezüstös lesz a hátam, mint a tied?

– Igen, ha majd olyan szép derék legény leszel, mint én. – felelte Api.

– És az mikor lesz? – folytatta Csimpi.

– Hát, amikor olyan tizenegy-tizenkét éves leszel, azt hiszem.

– És most hány éves vagyok? – kérdezte Csimpi.

– Azt nem tudom, elfelejtettem. – mondta Api. – De már elég magas vagy, úgyhogy szerintem nem kell sokáig várnod, hogy ezüstös legyen a hátad, mint nekem.

– És nekem is olyan mellkasom lesz, mint neked? – folytatta a kérdezősködést Csimpi. – És majd én is ugyanúgy tudom majd az öklömmel verni, mint te? Már alig várom!

– Igen, persze – felelte Api – de az még odébb van. Még várnod kell. Amikor megnősz, te leszel a csapat vezére.

– Én? Csapatvezér? – ámult el Csimpi. – Saját felelősséggel és kölykökkel?

– Úgy bizony – felelte Api. – De most még hagyj egy kicsikét szundikálni. Eredj játszani a többi gorillakölyökkel!

Így aztán Csimpi elvonult játszani a többiekkel. Nagyon jókat szórakoztak, amíg a felnőttek aludtak. Szerettek föl-le mászkálni a fákon, hintázni a lelógó indákon. Egymást kergetni és bunyózni. De persze csak finoman, hiszen a gorillák sohasem bántják egymást. Ha valamelyikük megunja a hancúrozást, egyszerűen leguggol, az egyik karjával hátulról átkarolja a saját nyakát. A többiek ilyenkor már egyből tudják, hogy elég volt.

Csimpi egy fa alatt üldögélt, amikor egyszer csak nekicsapódott valami.